

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

Mélyen tisztelt Egyesület!

Talán kissé szokatlannak fog látszani, hogy egy tekintélyes számú taggal rendelkező testület, mely tulajdonképpen nem is testület, mint a milyenek kellene lennie, hanem inkább csak egy testületet méltán alkotható részecskéi annak, mint megannyi parányok a világ nagy egyetemében, — szólásra merészkedik jelentkezni, hangot óhajt adni, hogy érzelmeit kifejeze, hogy magáról életjelt adjon s mintegy követelje magának a létjogosultságot,

A nagy természet különféle teremtmények-

ből van megalkotva; vannak abban még teljesen fejletlen, mondhatni élettelen lények is azoknak oldalán, melyek fejlődése immár nagyot haladt, sőt talán már el is érte a tökéletességet s azoknak még hosszú időn át kell fejlődniök, míg ezeket nem hogy utóléri, de csak legalább megközelítik; multukat homály fedi, jelenük ismeretlen, de jövőjük, az bizonyos, mert a világ folyása mindennek kitüzi a maga célját, mindent bele von a küzdelembe, mely után csak a győzelemben van pihenés, mert a bukás nem a halált jelenti, hanem csak a küzdelemnek újból való fölvetését. A küzdelem fegyvere a kitartás, a lobogó, mely alatt az folyik, a remény. Boldog az a küzdő, ki a létért való harcban magának segítő társakat, ügyének hatalmas előmozdítókat

TÁRCZA.

Ki miben vétkezik, azzal bűnhődjék.

Vagyonos, jó gazda hírében állott Csepel szigetén, melyet hajdanában Ráczeve szigetnek neveztek, Nyúl Jónás gazdaember s a hirnek igazsága is volt, midőn módos voltát emlegette, mert szép földjei, rétjei, marhái mind mellette tanuskodtak. Vagyona javarészt kitűnő faju káposztájának köszönhetette leginkább, melynek messze vidéken nem volt párja. A nagy terjedelmű sziget fekvésénél és talaja minőségénél fogva különben is nagyon alkalmas volt a káposzta termesztésére, mit az is bizonyítani látszik, hogy ilyen célra kérték azt a mult század végén a jezsuiták magok részére József császár által adományoztatni s csak kicsibe mult, hogy azt meg nem kapták.

Ugy történt a dolog, hogy az igazzágos császár, ki nem volt nagy barátja a tisztességes jezsuita rendnek,

nem akarta ezt a nagy hatalmat magára haragítani, de másrészt a szigetet sem volt hajlandó birtokukba bocsátani, kibuvó ajtót keresett tehát, s azt szerencsésen meg is találta, ha ugyan hitelt lehet adni annak az adomának, mely erre vonatkozólag fennmaradt, A császár ugyanis arra az esetre ígérte oda nekik a szigetet, ha megfejtik neki a keresztfán látható négy bötű (I. N. R. I.) jelentőségét. A derék páterek hamar készen voltak az ismert magyarázattal: „Jesus Nasareus, Rex Judeorum” (Názarethbeli Jézus, Zsidók Királya), a császár azonban a fölíratot imiggy magyarázta meg nekik: „Jesuitis Nondatur Rackeviensis Insula” (Jesuitáknak nem adatik a ráczeveki sziget).

Ez azonban nem tartozván szorosán elbeszélésemhez, visszatérek Nyúl gazdához, ki csodálatos módon nagy szenvedéllyel üzte a káposzta tenyésztését, ellenkezőleg s kis bötűvel irt rokonaival, azokkal a nyulakkal tudniillik, melyek tudvalevőleg legerősebb pusztítóinak ennek a fölséges eledelt nyújtó ártatlan növénynek.

Tartott is ezért haragot velük, de sajna! boszuját

és támogatókat szerezhet: biztos győzelme van annak!

Egy ilyen, a létért és egy szebb jövőért küzdő, eddig küzdelmében még úgy szólva magára és gyöngé erejére hagyatott testület fáradozik abban, hogy magának a mélyen tisztelt Országos Erdészeti Egyesület pártfogását, támogatását kinyerje s ezek segélyével igaz ügyét diadalra vezesse.

Magyarország, — a mi édes hazánk — erdészeti altisztjeinek egyeteme az, mely panaszra nyitja meg ajkait, elősorolandó ezerféle bajának csak egy parányi részét s esdve esedezik panaszainak kegyes meghallgatásáért, jogosultságuk elismeréseért s azok okainak legalább részben való megszüntetéseért.

Emeli esdő szózatát a vele egy és ugyanazon ügy szolgálatában álló, de immár a tökéletesség, a hatalom nagy fokára jutott s virágzásának teljében lévő Egyesülethez.

Az erdészeti altiszt testület multját sűrű homály fedi, jelene alig ismeretes, de jövője, még pedig egy jobb jövője kell hogy legyen, már csak azért is, mert ez szoros összefüggésben van egész erdészetünk jövőjével.

Arról, hogy az erdészeti altiszt a multban milyen volt, mit tett, vagy nem tett, milyen sors jutott neki osztályrészül s hogy töltötte be hivatása körét, tárgyalni nem óhajtunk: ez in-

kább a régiségbuvárok feladata lenne. A mi föladatunk föltárni a jelent olyan mezben, a milyenben van, nem leplezve annak hiányosságait, hanem bemutatva azt a maga valóságában.

Egész erdészetünk jelenét az 1869. évtől számíthatjuk, mint a mely évben megalkottatott az életében válpontot képező erdőtörvény, mert csak itt kezdődik a tulajdonképeni élet: a mi az előtt volt, az nem egyéb érzéketlen szunnyadásánál a tétlenségre kárhóztatott lomha testnek. Átmeneti időszaknak, vagyis a halálból az életbe való visszatérés időszakának nevezhetnők ama egy két évet, mely tanuja volt az Országos Erdészeti Egyesület előkészítésének, megalakulásának s küzdelmeinek az életnek a halottba való belehelésénél. Nagy és nemes küzdelem volt az, melynek vége csak a diadal lehetett, mert a jót, a nemest lehet ugyan egy időre elnyomni, elnémitani, de teljesen megsemmisíteni nem. Az első diadal, az élőhalott első mozdulata az erdőtörvény megalkotása volt.

Le lett fektetve az alap s megadva a mód az utódoknak az építkezésnek biztos alapon való tovább folytatására.

Hogy mi mindenenek mond az erdőtörvény, azt fölösleges itt mind elősorolni s nem is tartozik felszólalásunk keretébe; csak arra a részére akarunk kiterjeszkedni, mely az

ki nem elégithette, mert a káposzta az övé volt ugyan, de a nyulak, azok az uraságéi. Eleget töprenkedett, hogy miként riassza el a hivatlan vendégeket, bevette szívesen mások tanácsát, mind hiába. Elsőbb kísérteteket (köznyelven bakuszokat) állított föl s egy-két napon át mutatkozott is eredmény, de a félénk nyulak ehez csakhamar hozzá szottak. Majd túske bozóttal kerítette el káposztás földjét, de az éhség által hajtott tapsifülesek ezt is átugrották. Utóvégre komája azt tanácsolta neki, hogy vegyen magának puskát s azzal próbáljon szerencsét. Ezt a tanácsot is megfogadta s vett egy régi, rozsdás, dióverőnek is beillő s piszkafához hasonló flintát, azután még puskaport és sörétet is kellő mennyiségben, leszurta a fegyveradót, sőt még vadászjegyet is váltott, a mi mindössze elég szép summa pénzt nyelt el.

— Hát te mi az istencsudát hozasz? — riadt rá a felesége.

— Ez lesz a nyulak sava és bors, — szolt Jónás, előszedve a puskaport és sörétet. — Ha ök

pusztítják az én káposztámat, majd én meg őket fogom pusztítani s kettős hasznom lesz belőle: megszabadulok legádázabb ellenségeimtől, e mellett egy párszor jól lakmározunk pecsenyéből, sőt a bőrük ára még a lövések árát is kifutja.

Megelégedetten tért nyugalomra azzal az erős szándékkal, hogy mindjárt reggel neki lát az irtó háborúnak. — A várt nyugalmat azonban nem találta meg: azok az átkozott nyúlfajzatok még álmában sem hagytak neki békét. Hol a káposztában látta őket sétálni s a legszebb káposztafejeket pusztítani, hol pedig ott uszáltak a szép fehér abrosszal terített asztal közepére tett tál szőszában szépen megspékelve, hátukba szúrt villával; sőt az egyik fölemelkedve, boros poharat ragadott s ékes rigmusokban fölköszöntötte. Mikor pedig kivett egy darab pecsenyét s falatozni kezdett csupa sörét került fogai közé. Mint ha boszorkánynyomástól szabadult volna meg, úgy örvendett a hajnali kakasszónak, mely fölébresztette.

Fölvirradt a cselekvés hajnala. Még alig pitymallott,

erdészeti — kivált altiszti — személyzet létével áll szoros kapcsolatban.

Az erdőtörvény ugyanis intézkedik arról, hogy az erdők szakszerű nevelése és föntartása tekintetéből mely erdőbirtokosok kötelesek az erdészeti szakmában kiképzett személyzetet alkalmazni s körülírja azokat a kivánatokat, melyekkel az erdészeti pályára lépőnek rendelkeznie kell s ez nagyon helyesen van megírva, csak az a baj, hogy sok helyütt ezt a rendelkezést csak a papirosról ismerik s életbe léptetéséről mit sem tudnak, az ellenőrzés pedig oly lanyha, hogy azt annak nevezni sem lehet. Így történik meg azután, hogy az erdők holdjainak ezreit, talán százezreit is minden szakértelmet nélkülöző csöszök kezelik, legjobb tudásuk és talán legjobb akaratuk szerint ugyan, de hogy szakszerűen-e az már más kérdés.

Ha ez csak egyes magán birtoknál lenne így, azt még meg lehetne érteni, mert utóvégre is itt az erdőség helyes kezelése első sorban magán — s csak közvetve közérdeket képez s a régi nemesi jogokról letenni nehezen tudó birtokos még mindig szereti hirdetni, hogy: „az én házam az én váram“, magyarul mondva, hogy neki a saját kúriáján senki, de sem parancsol, de ugyanezt tapasztaljuk egyes közvagyonot képező erdőknél is, hol azok helyes kezelése már nem egy embernek, hanem töb-

beknek, gyakran nagy erkölcsi testületeknek érdekeit érinti: Ismerünk esetet a hol az erdőőri állásra szabályszerűen kihirdetett pályázat folytán több szakképzett egyén folyamodott, de az érdekelt községi elöljárók ezek közül egyiket sem akarták megválasztani, mert az állásra a minden szakismeretet nélkülöző községi bíró is pályázott s a választásnál csakugyan az ő neve került ki győztesen.

Igaz ugyan, hogy a választást a közig. erd. bizottság megsemmisítette, ez azonban a dolgon mit sem változtatott, mert az erdőknél a szolgálatot egy ismét csak szakképzetlen egyén teljesíti, talán addig, míg majd az erdőőri szakvizsgán egyszer már megbukott, a hivatalos magyar nyelvet sem szóban sem írásban nem bíró községi bírónak még is csak sikerülni fog a szakvizsgai bizonyítványt megszerezni s így magát a kérdéses állásra megválasztatni.

Egy erdélyrészi vármegye megrendelte a községi erdőőri állások szervezését s mi lett ennek a következménye? Talán örültek a községek annak, hogy erdőgazdaságuk fölvirágoztatásáról ily módon godoskodni akarnak? Korántsem! E helyett megföllebbezték a vármegye határozatát a ministeriumhoz s kézzel-lábbal azon dolgoznak, hogy a régi slendrián rendszer továbbra is megmaradjon.

Jónás már elkészült a vadászatra. A puska lehetőleg megtisztítva a rozsdától, ellátva kellő mennyiségű löporral és söréttel: így felszerelve indult el az újdonsült vadász a hajnali lesre. Igyekezett is korán menni, mert tapasztalt vadászoktól hallotta, hogy ilyenkor nem jó vén asszonnyal találkozni, a mi ugyan nem csak a vadász, de minden rendű és rangú férfiakra szól, mert ezek tudvalevőleg mindig szívesebben találkoznak fiatal menyecskékkel, hogy miért? annak okát gyakori puhatolózásaim daczára sem sikerült egész bizonyossággal megállapítani s csak homályosan sejtem az okot.

— Vén asszonnyal nem találkoztam s így szerencsém bizonyos, ma este nyúlpecsenyét eszünk, mert a nyúl mint ha már tarisznyámban lenne, — tépelődött magában a vadász.

Kiérve a káposztához, letelepedett egy bokor mellé s várt a hivatlan de várt vendégekre. Ezek nem is vártak magukra sokáig s egyenkint kezdtek föl-tünedezni a láthatáron, sőt az egyik már elég közelre szemtelenkedett, úgy, hogy a lövést meg lehetett kísér-

leni. Óvatosan emelte arcához fegyverét s már éppen a ravaszt akarta elnyomni, midőn . . . — Hopp! Megálj! — hangzott a háta mögött egy éles kiáltás.

Jónásnak ijedtében kiesett kezéből a fegyver s megrökönyödve tekint hátra. Hát uramfia, kit lát ott? Az uraság ott ált közvetlen mögötte, puskával a kezében. — Hát te Jónás mit keressz itt olyan korán, és még puskával a kezében? — Kérdi tőle szemrehányó hangon.

Jónás minden tagadás nélkül elbeszélte egész történetét s jogos haragját a nyulakra. A gróf látva azt, hogy itt nem hivatásos orvvadászal, hanem csak egy elkeseredett káposztatermelővel van dolga, türtőztette haragját s jóságosan figyelmeztette:

— Látod Jónás, ha most rossz ember lennék, följelentenélek a hatóságnak s nem kerülnéd el a szigorú büntetést, hogy az én engedélyem nélkül az én területemen s kivált tilalmazott időben vadászni merészelsz. Szép pénzbe kerülne neked az a pecsenye, a

Nyilvánvaló ebből, hogy még nagyon sok helyütt irtóznak a szakképzett erdészeti személyzet alkalmazásától, nem azért ugyan, hogy az ez által elérendő anyagi sikerek reájuk nem férnének, hanem hogy a régi szokáshoz hiven tovább is szabadon garázdálkodhassanak. Ott pedig, a hol már más kibuvó ajtót nem találnak, úgy játszáik ki a törvényt, hogy a nevetségesig alacsony fizetést alapítanak meg a reájuk erőszakolt személyzet részére, melyre azután nagyon természetesen szakképzett egyén pályázni nem fog, mert a megélhetését biztosítva nem látja s így könnyű a kifogás, hogy a nem szakképzett egyént csak azért alkalmazzák, mert a törvény követelményeinek megfelelő nem akadt. Miután pedig idegenből jött ember csekély fizetés mellett megélni nem képes, természetes, hogy csak saját községbeli ember vállalhatja el a szolgálatot s a cél el van érve: a sok koma, sógor, szomszéd s más czimbora szabadon járhatja a tilost, nincs, a ki abban megakadályozza.

Kimondja ugyan a törvény, hogy ki köteles szakképzett erdészeti személyzetet alkalmazni, de arról, hogy ennek milyen minimális, a megélhetést biztosító fizetés adassék, sehol sem rendelkezik, a szakképzett embereknek pedig egész tömege éveken át állás nélkül lézeng, vagy ha már ezt megunta, vagy az állás nélkül

való megélhetés minden eszközét teljesen ki-merítette, más pályán keresi boldogulását.

Nagyban elősegíti még ezt a bajt a pályázatoknak helytelen közzététele is. Tudvalevő dolog, hogy a pályázatnak csak akkor van értelme és megfelelő értéke, ha minél tágabb körben és ideje korán lesz kihirdetve, mert csak így lehet elérni a kitűzött célt: módot nyerni lehetőleg alkalmas és a kívánalmaknak megfelelő egyéneket választani.

Hazánk erdészeténél hozzávetőleges számítás szerint legalább 20—25 ezer ember nyer alkalmazást s így az évenként megüresedett állások számát biztosan tehetjük a fenti összeg tíz százalékára, mégis például az „Erdészeti Lapok“ hasábjain alig olvasunk éven át 50—60 pályázatot, pedig ez a folyóirat az, melyben leginkább szokás hirdetni a pályázatokat. A hivatalos „Budapesti Közlöny“ szintén hoz néha pályázatot, ez azonban alkalmazásint mindig meddő marad, mert éppen az erdészeti személyzet az, mely ennek a lapnak birtokába ritkán jut.

Ebből arra lehet következtetni, hogy a legtöbb állás a pályázat kiírásának mellőzésével lesz betöltve s így százai a szakképzett egyéneknek kizárva vannak a pályázás és állásnyeréstől.

(Folytatás következik.)

mely még nincs is meg. Most menj haza s máskor ilyet ne tégy, mert meg találnád bänni.

Jónás megköszönte a jó indulatu tanácsot s megszontyolodva, hosszú orral és üres táskával tért haza lakására.

Az ördög azonban nem alszik. Nem volt nyugodt éjjele, nappala, hogy meg nem boszulhatta magát káposztájának pusztítóin. Mindig azon tépelődött, hogy tervét miként hajtsa végre.

— Meg van! — kiáltotta diadalmasan egy este, midőn éppen vacsorának ültek s fölugrott örömeiben, minek ugyan szomorú következményei lettek, mert fölriadt felesége ijedtében az asztal alá bukott, ez pedig fölborult s a káposztaleves a kolbásszal egyetemben éppen a feje bubjára zúdult.

Jónás elmondta tervét s miután a célra vezetőnek látszott, az asszony is egyetértett vele.

Még az este kiment Jónás a káposztásra és a nyulak ismert átjáróin kirakta a patkányfogó csapóvakat s mint ki dolgát jól végezte, nyugodtan haza ment.

Kora hajnalban ki ment, megnézni az eredményt s ez minden várakozáson felül meglepő volt. Majd minden vasban ott hanykodott a lábán megfogott nyúl. Jónás kiemelte a delikvenst hátsó lábainál fogva s jót huzott tenyerével a füle tövére: „Nesze neked káposzta!“ s mars be a zsákba.

Zsákmánnyal jól megterhelve vigan ballagott haza s csak úgy repdesett szíve örömeiben a jó falatoknál, melyeket káposztájának ellenségei szolgáltattak.

Igy ment ez azután majdnem minden nap. A nyúl állomány rohamosan kezdett apadni s ez végre az uraság figyelmét sem kerülte el. A földesur gyanuja mindjárt Jónásra irányult, bár némi kételyei is voltak, mert nem akarta hinni, hogy olyan jó módu gazda a minap kapott leczkét szívére nem vette volna. „No de megálj — gondolta — majd kézre keritelek én!“ s följelentette a dolgot a csendőrségnek.

Egy reggel ismét rendes útjára készült Jónás, hogy kivége szokott vámját a káposztapusztítókból, a felesége azonban sehogy sem akarja engedni.

Jótevény czélu mulatságok.

A mai társadalmi életben üdvös és nemes czélok elérésére egyaránt sok eszköz kell, úgy szellemi, mint anyagi, mert a hol nincs mód, nincs cselekedet; de sokszor és leginkább az anyagi hiányzik, a melynek megteremtésére megint sok mód kínálkozik.

A legtöbb jótevény és nemes hivatásu egyesület önkényes adakozásokból, jótevényczélu mulatságok, előadások stb. fölöslegeiből veti meg alapját, mely tovább gyarapodva és emelkedve, hatalmassá nővi ki magát és így a nemes cél felé törekedő hivatásának valójában megfelel.

Naponta hallunk és olvasunk mindenféle jótevény egyesületekről, melyek alapját majdnem morzsányi adomány vetette meg.

Olvastuk azt kedvelt lapunk hasábjain is sokszor, hogy erdészeti altisztjeink ama rétege, mely a közös ügy, a közös érdek és a közös boldogulás ügyét igazán szíven hordja, igyekezik jótevény adakozásokkal alapját megvetni ama magasztos eszmének, mely az „erdészeti altisztek országos segély egyesületének” megteremtésében nyilvánulna.

„Erdészeti altisztek országos segélyegyesülete!”

Te eszményképe a szegény erdőöröknek!

Sokszor emlegettettel ugyan, de csak is emlegettettel azok 99%-a által, kiknek nyomorán segíteni vagy hivatva s vajmi kevesen viselik szívükön a létesítéset.

Valahányszor olvastam lapunk ama jelentéseit, a melyek ezen eszményképünk megvalósításán törekvők által elért eredményeket tudatják, örömeben repdesett a szívem, de eme pillanatnyi örömet elhomályosította kik ama tény konstatálása, hogy mily kevesen vannak, igyekeznek ezen magasztos cél elérésére irányuló

munkából részüket kivenni, sőt kihal az utolsó szikrája is szívem örömének akkor, midőn még azt is kell tapasztalnom, hogy egyesek olyanok akadnak, kik a mulatságaikat ugyan a jótevényiség ürügye alatt rendezik, e mellett azonban úgy sáfarkodnak, hogy jut a jövedelemből minden egyébre, csak a jótevény célra nem.

Az ilyen mulatságok sikere rendesen a rendezők ügyességétől s lelkiismeretességétől függ. Kerülendő kívált minden fölösleges költséggel járó cziczoma, mert ott, a hol bár mulatva is adakozni akar a közönség, nem kíván pompát és fényt, hanem szívesen megelégszik az egyszerű csínossággal is. Sőt ha az adakozó, kit talán nem is a mulathatási vágy készített a mulatságra menésre, hanem inkább szívének az a nemes sugallata, hogy ő is hozzá járuljon szerény filléreivel a nemes cél eléréséhez, méltán meg is botránkozik, midőn azt látja, hogy jobb ügyre szánt pénze haszontalanságra elfecséreltetik.

Tisztelt rendező Uraim, tegyétek szívetekre kezeteket, midőn ilyenmü mulatságokat rendeztek, mert vajjon egy estének fölösleges ragyogása fog-e benneteket kárpótolni azért, ha majd öregségtek és családi gondok alatt meggörnyedve jobb jövőnek nem nézhetek elébe?

Abban a reményben, hogy szavam nem lesz kiáltó szó a pusztában, kiáltok hozzátok: „vállvetve és becsületesen szolgáljuk közügyünket, lelkesüljünk ama szép eredményeken, a melyeket már igyekvő bajtársaink elértek, mert csak egyértelmü s becsületes tevékenységünk valósíthatja meg és megteremtheti azt, a mit sokan még legetetlennek is tartanak!”

Idézhetnék nektek a szent írásból is, de inkább rátérek arra, a mit később tanultatok, szakunk gyakorlati tapasztalataira, midőn azt mondom, hogy kis mag

— Ne mej, Jónás, ne menj, mert nagyon rossz álmaim voltak az éjjel.

— Hagyj nekem békét — mérgelődik Jónás. — Én már semmit sem adok a babonára. Mikor puskával mentem ki, vén asszonnyal sem találkoztam s még sem volt szerencsém.

— No én még sem vagyok megnyugodva; azt álmodtam, hogy láttam, a mint a zsandárok kísérték végig a falun és éppen hajnal felé, az ilyen álmok pedig teljesedni szoktak.

— Menj pokolba álmaiddal és ne boszants tovább! — kiáltott rá Jónás és ott hagyta a faképnél.

Az egész uton mindig csak a pecsenyére gondolt, melyet nem sokára haza fog vinni. És csakugyan az egyik fogóban ott vergődik egy hatalmas nyúl, a másikban, harmadikban szinte. Éppen készülöben volt, hogy az elsőnek megadja a kegyelemütést mikor csak . . .

— Hap—trr—szí! — hangzik egy hatalmas tüzszenés a bokrokból.

Jónás fölriadt a hangra. Nyilvánvaló volt, hogy

itt valaki leselkedik. — Dejszen, engem ma meg nem fogtok! Van nekem magamhoz való eszem — okoskodik magában.

Ezzel letör egy hatalmas káposztalevelet, kiveszi az első nyulat, rá ver a levéllel az alfelire, folyton kiabálva: „Ki miben bünös, azzal bünhödjék!” és az elnászpágolt delikvenst utnak bocsátja s az vigan eleblábol a sürübe; ugyan így jár a második és harmadik is.

Mig ő exekválja a büntetést, egyszerre a háta mögött terem két zsandár s mielőtt észrevenné magát, már kezei hátra vannak kapva és békóba verve.

— Ki miben bünös, azzal bünhödjék! — szól kötekedve az egyik zsandár s terelik maguk előtt a szegény Jónást, mint a borjut a vágóhidra.

Az egész falu talpon volt, mikor hire ment, hogy hoznak valakit a csendörök. Jónás felesége is gonosz sejtelmektől üzve rohant az utcára s csakugyan sejtelmek nem csalódták: ott látta férjét lelógó fejjel balagni, kitéve az egész falu csúfságának. Hiába volt

kell ahhoz, hogy belőle kellő gondozás mellett, nagy, erős és terebélyes fa növekedjék.

De mag okvetlen kell, mert nem vagyunk mindenhatók!

Lássátok, úgy van az velünk is: becsületes munka révén először kisebb csoportokba tömörülve, bár mily csekély áldozatokkal megszerezzük az eszmény képünk alapjához szükséges anyagot (a magot) s ha az alap meglesz, majd kifejlődik egy hatalmas fává: egyesületté.

Nyelveteken szólok, értsetek meg! Avagy hagyjuk magunkat a kis hangya által megszégyeníteni, mi, kik a természet koronája vagyunk?

Tehát föl tettek, de szemünk előtt lebegjen a szent cél, mely felé törekednünk kell és ne fölösleges fényre költünk el azt, a mi magnak elég a jövőnkét biztosító egyesület megalapítására; csak így érhetjük el az elénk kitűzött célt s csak úgy boldogulhatunk, ha egyetérve, tömörülve, becsületesen és őszintén szolgáljuk közös érdekünket s azt szíveinken hordjuk.

Legyünk becsületesek s dolgozzunk, mert tudjátok meg fiatal barátaim: minden ember a saját jövőjének kovácsa s ti öregebb és idősebb szaktársaim igyekezzetek fiaitoknak, azaz a jövőnd nemzedéknek a jobb jövő megteremtését elősegíteni, hogy így halálotok után is az utódok kegyeletes emlékezetében élhessetek, mert a legszebb emlék, mit magának halandó kiérdemelhet, az utódok kegyelele.

Kozlik.

LEVELEZÉS.

Nagy-Csonka erdő 1897 május 20.

Tekintetes szerkesztő ur!

Vadászati kihágási ügyemben végre valahára kihirdették az ítéletet folyó hó 6-án. Az ítéletet, illetve

minden könyörgése, minden rimánkodása, a csendörök könyörtelenül vitték az uraság portájára.

— Hát mégis te vagy a gyönyörű mákvirág? — riadt rá a gróf.

— Ah, nem, könyörgöm alásan, méltóságos uram! Én teljesen ártatlan vagyok. Miután semmi riasztással sem tudtam már boldogulni, vasakat állítottam föl s a melyik nyúl megfogódzott, azt kissé elnadrágoltam s szabadon eresztettem. Persze, az ilyen megvert nyúl úgy megijedt, hogy a harmadik határba is elfutott és lehet, hogy azért apad meg az állomány. Itt ezek az urak — mutatott a csendörökre — tanuim lehetnek, hogy így tettem.

A csendörök is bizonyították, hogy igaz az, a mit beszél, s így Jónás megszabadult, de hogy jövőre ilyen kísértésbe ne essék, az uraság kicserélte az erdő mellett földjét egy falu alattival. Azóta Jónásnak több ugyan a káposztája, de nem eszik nyúlpecsenyét.

Ráczkevei.

annak csak töredékét, mert az egész sem ingyen, sem költségemre nem volt hajlandó a bíróság kiadni*, itt közlöm:

„Dudás Ferencz, nagy-nyujtói születésű, rom. kat. vallású, nős szatmári lakos, városi erdővéd a márczius 10-én megkezdett és április 29-én befejezett vizsgálat rendén a vadászati kihágásban bűnösnek találtatott, a miért az 1883 évi XX t. cz, 26 §. alapján 30 frt., — ugyan ezen törvényezikk 32 §. alapján 5 frt. pénzbírságra, felhajthatlanság esetén a 30 frt. helyett 3 napi és az 5 frt. helyett 1 napi elzárásra ítéltetik, tartozik ezen kívül 9 frt. tanúzási díjat megfizetni. Ezen ítélet jogerőre emelkedése után közölni fog Szatmár város polgármesterével és a nagykarolyi m. kir. pénzügyigazgatósággal.

INDOKOK.

K. Popp György és Vaszil Simon tanúk vallomása által igazoltnak látszik (! — tehát csak látszik! tudunkkal Magyarországon ilyen indokkal senkit elítélni nem lehet. A szerkesztő), — hogy Dudás Ferencz a vadászati kihágást elkövette. Mindazon által, hogy ezt tagadta, tagadása nem volt tekintetbe vehető, mert maga is beismerte, hogy több ízben fel lett szállítva Horváth Ágoston és Fogarasi rendőrtiszt által, hogy ne vadásszon s igazolva látszik bűnössége azon körülmény által is, hogy védekezését meg sem kísérelte.

Giroltán Joan vallomása által igazoltatott, hogy Dudás Ferencz kutyáját szándékosan vitte a vadászterületre s így a büntetés kimondandó volt“.

Ismétlem, hogy az idézett ítélet csak töredék, mert ártatlanságom tudatában annyira izgatott voltam, hogy az egész nem voltam képes emlékezetemben megtartani.

Természetes, hogy a minden alapot nélkülöző ítélet ellen felebbezésemet a törvényes határidőn belül beterjesztettem s a másodfoku ítéletet annak idején szerkesztő ur szíves engedelmeivel közölni fogom. (Kérjük erre, kivált pedig kérjük az ítéletek teljes és hiteles szövegét beszerezni és hozzánk beküldeni, hogy a dologhoz a magunk részről is érdemileg hozzájárulhassunk. Szerk.)

Teljes tisztelettel maradván szerkesztő urnak igaz hive

Dudás Ferencz,
t. h. I. oszt. erdőőr.

* Az ítéletet az azt meghozó hatóság honi törvényeink szerint az elítélt kívánságára mindig köteles írásban kiadni s azt semmi körülmények közt sem tagadhatja meg. Kérje írásban a hiteles másolatot, kérvényének elintézése elől azután nem fog kitérhetni.
A szerkesztő.

Különfélek.

Késedelem. A Maros folyónak kiöntése folytán Szászsebes városában a posta közlekedés több napon át szünetelt s így lapunk mult számát június hó 1-je helyett csak 5-én küldhettük szét. Az önkénytelen késedelemért kérjük szíves olvasóink elnézését,

Cukor helyett méreg. Perlusz József fűszer kereskedőhöz beköszöntött Schwarz Józsefnének négyéves Jenő fiacskája s néhány cukorkát kért. A kereskedő azonban elég vigyázatlan volt és tévedésből cukorka helyett lugkövet adott a gyermeknek, a ki anyjával együtt megízlelte a mérges anyagot. És noha azonnal észrevették a tévedést, a lugkő mérgetől mégis annyira rosszul lettek, különösen a kis fiu, hogy orvost kellett hivatni. Most már tul vannak a veszedelmen.

A nép meteorológiája. Falb Rudolffon, a leveli békán és a légsulymérőn kívül fontos szerepet játszik az időjárásban a mi népünk is, melynek rigmusokba szedett különös megfigyelései, a százasztendős kalendárium nyomán némelykor csodálatos pontossággal következnek be. Közünk néhányat a magyar nép kritikus napjaiból, úgy, a mint a nép száján hagyományként járja emberemlékezet óta:

Januárban van Szt.-Vince napja, a melyről a néphit ezt tartja: Ha fénylik Vince, megtelik a pince. Ugyanebben a hónapban vén Pál napja. Erről így szól a közmondás: Pál fordulása — tél fordulása, vagy: Ha Pál fordul köddel, embber hullik döggel. Február 2-ára esik gyertyaszentelő, a melyen, a mennyire besüt a nap a pitvarba, annyira bever még a hófuvat később. — Dorottya szoritja — Julianna tágittja, t. i. — a hideget. 22-én van Üszögös Péter, a melyen, ha ködös a nap, üszögös lesz az eleség is; 24-én pedig Jégtörő Mátyás, a melynek a fagyokat borító jégtakaró fölolvadását tulajdonítják. Márciusban, ha hó esik, Gergely megrázza a szakállát; Benedek pedig zsákkal hozza a meleget. Május 12—14-ig vannak a fagyos szentek, Pongrácz Szerváczt Bonifác, 25-én pedig a fagyos Orbán, mely ha elmult, nem fél már a gazda. Junius 8-a, a koronázás évfordulója, a hirhedt Medárd-napja, mely megárt a 40 napig tartó sok esővel. 24-én, Szt.-Iván napján szakad meg a vetés gyökere, mely ezután nem nő, csak érik. Juliusba esik a Mérges Margit, mely ritkán viszi el vihar nélkül, míg augusztus 10-ikén Lőrinc belepuskáz a dinnyébe, esőjével tönkretévén azt, Szeptemberben van Fecskehajtó kisasszony, egy régi sváb mondás szerint: Maria Geburt gehn die Schwalben furt, Maria Verkündigung, kommen sie wiederung. Novemberben Márton jön fehér lovon, azaz ekkor kezdődik a havazás és végre december nevezetes napja Tamás, a melyen kemény hideg járja, lehet ölogetni.

Megszökött tigris. Egy párisi távirat jelenti, hogy Mendonban egy állatseregletből megszökött a tigris s elbujt a közeli erdőben. A szökés híre persze óriási rémületet idézett elő s a városból azonnal egy század utász-katona ment ki a környékre a tigris üldözésére és szerencsésen le is lötték a veszedelmes bestiát.

Dadák a kerékpáron. Minden dadának rendszeren fájni szokott a dereka. Ezen a bajon segíteni akart egy charlottenburgi kereskedő. Kieszelt tehát egy olyan biciklit, a melyen a kis gyermek, meg a dadája is elfér. Ez egy három kerekű jármű, elől egy

kosárral, a melyben a gyermek ül, vagy fekszik, hátul pedig ülés van a dada számára, a ki minden megéröltetés nélkül irányíthatja az új találmányu közlekedési eszközt. Az első e fajta bicikli már el is készült s e napokban sok bámulója akadt Charlottenburgban.

A gyorsvonat kerekei alatt. Pillangóüzés közben érte utól a halál Schmidt Lipót, egy budaörsi földmives tizenkét éves siketnéma fiát. Édesanyjával a kelenföldi pályaudvar közelében egy krupliföldön volt, a hol édesanyja mezei munkával foglalatzkodott. A kis fiu e közben pillangóra vadászott s nagy hevében a vasuti töltésre szaladt. Éppen ekkor robogott arra teljes gőzzel a Grác felől jövő gyorsvonat. A vonatvezető már nem birta megállítani a gőzkocsit s a szerencsétlen fiu a kerekek alá került. Még élve szedték föl a sinekről iszonyuan megroncsolt testével, föltették egy kocsiba s beszállították Budapestre. A mire azonban a keleti pályaudvarba érték vele, a kis pillangó-üző meghalt.

Rémregény olcsó pénzért. Miskolczon Kis Róza nevű cigányasszony vadházasságban élt Horváth Józseffel. Horváth szerette a pálinkát s ha pénze pálinkára nem volt — kért az asszonytól. Azonban pénteken hiába kért őt krajezárt, az asszony kereken megtagadta, mire a rabiátus cigány letéperte a földre, mellére térdelt s fojtogatni kezdte, aztán kést rántva elő, szíven döfte a szegény cigány asszonyt. A gyilkost elfogták.

Pályázatok.

Tállya nagyközség mint erdőbirtokosnál egy erdő-őri állás megüresedvén erre a pályázat hirdettetik.

A gyakorlati és szakképzettségét igazolni képes pályázók felhivatnak, hogy kellően felszerelt kérvényeiket f. év június 25-ig alulirothoz beadni, illetve be- küldeni szíveskedjenek.

Ezen erdőőri állás javadalma havi részletekben utólagosan fizetett évi 400 frt és természetben kiszolgáltattott s a város költségén beszállított 4 öl tüzi keményfa.

A hirdetett állásra megválasztott azt folyó év. július 1-én elfoglalni köteles.

Tállya, (Zemplén.) 1897. május hó 8.

Kiss János,
bíró.

Ajánlkozások.

Több évi gyakorlattal bíró, az irodai teendőkből is jártas jól szakvizsgázott 34 éves erdőőr önálló erdőkezelői állást keres. További tudakozódásokra az „Erdészeti Ujság” szerkesztősége ad közelebbi felvilágosítást.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVÜ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brausweller János
Szegeden Cs. és kir. kincstárnoknőnek
órakészítő és műtársi főfelügyelője
a remontoir inga-órakészítő
stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjlag megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Pöherczeg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.